

er jeg ikke sikker paa, at den i saa Henseende er helt tilfredsstillende, og dér er et af de Punkter, som bør tages op, hvis vi kommer til i en nær Fremtid at foretage en Revision af Husdyrloven.

Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen kom med nogle personlige Bemærkninger om, at jeg havde meget vel Blik for at forhøje Landbrugets Budget, medens jeg derimod nok paa Fiskeriets kunde foretage Nedsættelser. Jeg har allerede her i Tinget oplyst Grunden til Forhøjelsen. Der er ingen Nedsættelse for Fiskeriet, og naar det ærede Medlem finder en saa stor Forhøjelse paa Landbrugsministeriets Budget, er det, fordi der paa Landbohøjskolen Budget er store Stigninger, som er fremkaldt ved de forskellige Love, der er givet, ikke mindst Lønningslove, men at det i og for sig direkte skulde komme Landbruget til gode, og at det skulde være et Udslag af en særlig Bestræbelse fra min Side for at spare alle andre Steder end netop paa Landbrugsministeriets Budget, turde dog være en Misforstaaelse.

Jeg skal dernæst gøre et Par Bemærkninger vedrørende det Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Jacob Christensen fremførte. Det ærede Medlem var misfornøjet med, at Skovarbejderne i Statens Skove har faaet en saa betydelig Nedsættelse i deres Dagløn. Det er et Spørgsmaal, der allerede blev drøftet her ved Finanslovsforslagets første Behandling, og det kan meget godt siges — jeg anerkender fuldt ud den saglige Form, som det ærede Medlem benyttede ved sin Omtale af denne Sag —, at det er en betydelig Nedsættelse af Daglønnen. Jeg skal dertil knytte den Bemærkning, at i Realiteten betyder det overordentlig lidt, fordi Arbejdet i Statens Skove saa godt som udelukkende er Akkordarbejde, og med Hensyn til Akkordsatserne har der været fuldkommen Enighed under Forhandlingerne. Men naar det er en saa betydelig Nedsættelse af Time- eller Daglønnen i de enkelte Tilfælde, hvor Dagløn maa anvendes, er det, fordi man for et Aar siden kom saa urimelig højt op med Lønnen for Skovarbejderne. Naar jeg siger „urimelig højt“, mener jeg ikke at udtale noget som helst om, hvorvidt Skovarbejdernes Løn i Almindelighed er for høj eller for lav, men jeg mener urimelig højt for Statens Arbejdsløn i Forhold til den tariffmæssigt fastsatte Løn for Skovarbejdere. Det ærede Medlem udtalte, at det var et Løntrykkeri, der her udøvedes fra Statsskovenes og Landbrugsministeriets Side. Ja, vi har hørt, at hvis man ved Nødhjælpsarbejder vil give

en Løn, der ligger under den tariffmæssigt fastsatte, er det Løntrykkeri, og her hører vi, at hvis Staten vil give en Løn, der svarer til den tariffmæssige, er det ogsaa Løntrykkeri. Konsekvensen af denne Tale synes da at være, at Staten overhovedet kun maa give en Løn, der ligger *over*, hvad alle andre betaler, hvis den vil undgaa Beskyldningen for Løntrykkeri. Det ærede Medlem udtalte, at det nu var dokumenteret, at det var min Mening, at Arbejderne skulde saa langt ned som muligt. Nej, tværtimod, det har i dette Forhold været min absolutte Hensigt, som jeg ogsaa mener, jeg har fulgt rent og klart, at Staten skal hverken sige, om det er for lidt eller for meget, den skal holde sig udenfor det Spørgsmaal, den skal ikke tage Parti hverken for Arbejdsgiver eller Arbejder, derfor staar Staten, skønt det er den største Arbejdsgiver indenfor Skovbruget, udenfor Arbejdsgiverforeningen, den kunde meget vel indmelde sig dér, og havde den gjort det, vilde den Timeløn, den er angrebet saa stærkt for, aldeles automatisk være gældende. Vi har imidlertid holdt os udenfor Arbejdsgiverforeningen, vi har ikke ønsket at tage Del i de Forhandlinger og Kampe og de Overenskomster, der er sluttet dér, men vi har villet bøje os for de Overenskomster, Arbejdsgiverne og Arbejderne er blevet enige om paa det paagældende Omraade. Det forekommer mig vedblivende, at det er uberettiget at rette Behrejdelse mod Statsskovene og mig, fordi vi har indtaget dette fuldkommen neutrale Standpunkt. Hvis der kan anføres nogen som helst Begrundelse for, at det Arbejde, der udføres i Statsskovene, er af en saadan Karakter, at der er særlige Forhold til Stede, saa at det betinger en højere Betaling end den, der gives i Privatskove, skal denne højere Betaling gives, men der har ikke under Forhandlingerne om Lønoverenskomsten, lige saa lidt som under Forhandlingerne her i Tinget, kunnet fremføres et eneste Argument for, at Staten skulde betale en højere Løn end de private, og saa længe det ikke er Tilfældet, ser jeg ikke rettere, end at det eneste neutrale og sagligt forsvarlige Standpunkt er det, jeg for mit Vedkommende har indtaget i dette Spørgsmaal.

Det ærede Medlem kom dernæst ind paa en Række Forhold vedrørende Beskæftigelsen i Statens Skove, og jeg skal her sige, at den Henstilling, han herunder gjorde, skal blive taget op til Overvejelse og til den mest velvillige Overvejelse. Det er rigtigt, at der i Anmærkningerne til Finanslovsforslaget staar, at man for at opnaa en